

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ การคมนาคม และเทคโนโลยี นานาชนิด ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว และสะดวกสบายยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาซึ่งใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างนานาชาติ จึงทวีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ตำราทางวิชาการส่วนใหญ่ก็เขียนเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น การศึกษาในระดับสูงยังคงให้ความสำคัญแก่ภาษาอังกฤษอยู่ ดังที่ กานดา ณ กลาง (2515 : 56) ได้กล่าวไว้ว่า

การที่จะเรียนรู้วิชาการอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางออกไป จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้ซึ่งเป็นชาวต่างชาติเป็นผู้ถ่ายทอดคำร่ำทั้งหลาย โดยเฉพาะในวิชาการชั้นสูง จำเป็นต้องใช้ศัพท์เทคนิคที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ เพราะยังไม่มีมีการแปลศัพท์นั้น ๆ เป็นภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ระบบการศึกษาของไทย จึงให้ความสำคัญแก่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ปัญหาสำคัญที่พบประการหนึ่งคือ ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน เพราะการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ครูนับเป็นผู้มีบทบาทสำคัญเป็นอันดับแรก จึงจะเห็นได้จากรายงานการสัมมนาเกี่ยวกับเป้าประสงค์ และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศที่โคสรูปไว้ตอนหนึ่ง ว่า

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง จะต้องปรับปรุงพร้อมกันทั้งระบบ มิใช่ปรับปรุงเพียงบางส่วน โดยเฉพาะผู้สอนจะต้องมีการฝึกอบรมผู้สอนทั้งในคานอบรมวิธีการสอน แนะนำการทำเอกสารประกอบการสอน มิฉะนั้นไม่ว่าหลักสูตรจะคืออย่างไร หากผู้สอนไม่ได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กันด้วย ก็จะทำให้หลักสูตรเหล่านั้นไม่สัมฤทธิ์ผล (ทรวงหมาวิทยาลัย 2522 : 42)

ครูผู้สอนและวิธีสอน จึงนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนนอกจากจะต้องเป็นผู้มีความรู้ในตัวภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแล้ว ยังต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีด้วย แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา แม้จะมีการนำวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ มาใช้หลายวิธี แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ยังไม่ได้รับผลดีเท่าที่ควร ทั้งนี้จะเห็นได้จากกรณีที่มีผู้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยล้มเหลว เพราะนักเรียนที่จบการศึกษาออกไปแล้ว ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ (นพมาศ รัตนปริศาอุธ 2524 : 7) สำหรับความเห็นของผู้วิจัย ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีสอนเพียงไรก็ตาม หากครูผู้สอนไม่เข้าใจวิธีการสอนเหล่านั้นดีพอ ก็ย่อมไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จได้

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงข้อบกพร่องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา จึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตร โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก แทนที่จะเป็นวิชาบังคับ ทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรอีกต่อไป แต่บทบาทและความสำคัญของภาษาอังกฤษก็มีได้ลดน้อยลง ทั้งนี้เพราะโรงเรียนต่าง ๆ ยังคงจัดการสอนภาษาอังกฤษให้แก่แก่นักเรียนเช่นเดิม เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ยังต้องการให้บุตรหลานของตนเรียนภาษาอังกฤษอยู่

ในหลักสูตรภาษาอังกฤษปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการ ได้เน้นถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้มากขึ้น เพื่อให้ผู้ที่เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ และในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2525) ได้กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยทั่ว ๆ ไปไว้ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา
3. เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบ

โรงเรียน

และจุดประสงค์เฉพาะได้กำหนดไว้อีกว่า

1. เพื่อให้มีทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. เพื่อให้เข้าใจหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดและการออกเสียง
3. เพื่อให้เข้าใจและสามารถใช้โครงสร้างประโยคในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ตามระดับชั้น
4. เพื่อให้เข้าใจความหมายและสามารถใช้คำศัพท์ได้เหมาะกับระดับชั้น
5. เพื่อให้สามารถใช้พจนานุกรมได้

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กล่าวมาแล้ว จึงต้องมีการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนใหม่ขึ้นคือ แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นการเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ โดยเน้นหน้าที่ (Function) ของโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาเพื่อให้ได้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย

ในการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุถึงความสามารถในการสื่อสาร จะต้องมีการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง ลิตเติลวูด (Littlewood 1981 : 6) ได้สรุปแนวทางซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) นั่นคือ จะต้องพัฒนาทักษะในการใช้ระบบภาษาระดับที่เขาสามารถใช้ได้โดยทันที และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเทศะ เพื่อแสดงข้อความที่ตนตั้งใจจะสื่อสาร
2. ผู้เรียนจะต้องรู้ถึงความแตกต่างระหว่างรูปแบบของภาษา (Forms) และหน้าที่ในการสื่อสาร (Communicative Functions)

3. ผู้เรียนจะต้องพัฒนาทักษะต่าง ๆ และยุทธวิธีในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายอย่างได้ผลเท่าที่เป็นไปได้ในสถานการณ์จริง จะต้องเรียนรู้การใช้คำทอคำสนทนาของผู้ที่ร่วมสนทนาด้วยมาเป็นเครื่องค้ำประกันว่า การสื่อสารของคนประสบผลสำเร็จหรือไม่ หรือควรปรับปรุงโดยใช้ภาษาที่แตกต่างออกไป
4. ผู้เรียนจะต้องรู้ความหมายของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคม

จากแนวทางดังกล่าว การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ทำให้คณะผู้จัดทำตำราประกอบการเรียนต่างก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของหลักการ จุดมุ่งหมาย อันจะพึงปฏิบัติให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุถึงเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพ จึงได้กำหนดหลักการในการสอนแก่ครูในคู่มือครู English Is Fun เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งนี้ ในการสอนนั้น นักเรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุด นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ครูมีหน้าที่ในการจัดกลุ่มและป้อนงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ ส่วนในด้านกรเรียนการสอนดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน นักเรียนใช้ภาษาเพื่อค้นหา หรือประดิษฐ์สิ่งของเพื่อสอบถามเรื่องราวที่กองการทราบ หรือเพื่อที่จะแสวงหาความคิดเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูมีบทบาทในฐานะเป็นผู้จัดกิจกรรม ผู้ให้คำอธิบายว่ากิจกรรมนั้น ๆ นักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง และเป็นผู้แนะนำในการฝึกภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 3)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคู่มือครู English Is Fun ความที่ได้เสนอแนะไว้ แสดงให้เห็นว่าคณะผู้จัดทำได้พยายามศึกษาค้นกิจกรรม และวิธีสอนที่ทันสมัย เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ พยายามมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนมีบทบาทมากที่สุด มีความสามารถที่จะใช้ภาษาสื่อสารในรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ บทเรียนจะยึดจุดประสงค์ที่จะใช้ภาษาสื่อความหมายเป็นหลักพร้อม ๆ กันกับเรียนเนื้อหาไวยากรณ์ (วันทิม สัทิมิม 2529 : 16) แต่อย่างไรก็ตาม จากผลงานวิจัยของ นพมาศ รัตนปริกาฎล (2524 : 9) ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร

ก็ยังพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเรายังคงประสบปัญหาที่สืบเนื่องมาจากองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความพร้อมของผู้สอน ซึ่งหมายถึงความตั้งใจในการสอน ความรู้ในเรื่องเทคนิคการสอน และความถูกต้องในการสอน
2. ความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งหมายถึงความตั้งใจ ความสนใจของผู้เรียน และการเห็นผลประโยชน์อย่างแท้จริงของการเรียน
3. ความพร้อมของแบบเรียนหรือชุดการเรียน รวมทั้งอุปกรณ์ช่วยในการเรียนการสอน ซึ่งรวมปัญหาการเงินเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย

ถึงที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่หลายประการด้วยกัน แต่องค์ประกอบที่สำคัญคือ ทัศนคติหรือพฤติกรรมของครูย่อมมีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมาก ถ้านักเรียนรู้สึกพอใจ สบายอารมณ์ในการกระทำหรือพฤติกรรมที่ครูแสดงต่อคนและต่อเพื่อน การกระทำของครูก็จะช่วยสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจต่อการเรียนตลอดจนปลูกฝังทัศนคติที่ดี และทำให้พฤติกรรมของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของครูด้วย (นราวัลย์ กาญจนะประโชติ 2524 : 2)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ของเรายังพบว่า พฤติกรรมทางการเรียนการสอนไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิม เนื่องจากประสบการณ์ที่ช้านามัน ครูมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้เฉพาะเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรกำหนดไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นั่นคือการสอนที่เน้นให้ในค่านการบรรยาย หรืออธิบายเนื้อหาที่จะให้นักเรียนเรียนแต่ฝ่ายเดียว หน้าที่ของนักเรียนคือ ฟัง จด และจำ ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521 : 51) ซึ่งให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่มักจะใช้วิธีสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนจึงไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และไม่รู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ (เชาวนา ยุทธสุวิทย์พันธ์ 2514 : 44) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ขัดแย้งกับความคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่

พ.ศ. 2521 ที่มุ่งจักให้ผู้เรียนผู้จักคิด รู้จักนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือการใช้หลักสูตร 2521 : ไม่ปรากฏเลขหน้า)

พฤติกรรมกรรมการแสดงออกทั้งของครูและนักเรียน จึงนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมุ่งเน้นให้การเรียนการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งถือได้ว่ามีอิทธิพลที่จะส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก สามารถพูดโต้ตอบ และพูดโต้แย้งโต้ควยเหตุผล และความเป็นจริง อันจะเป็นการสร้างและพัฒนาความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน ผู้สอนเองก็จะสามารถประเมินการแสดงออกด้านความรู้ ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างดี หากบทบาทและพฤติกรรมทางวาจาของผู้สอนเปลี่ยนไปตามแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน นั่นคือการเรียนการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (วิจิตร ศรีสอาน 2514 : 31) ก็จะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ต้องคำนึงถึงพฤติกรรมทางวาจาของผู้เรียนและผู้สอนด้วย โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 คือในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นระดับชั้นที่นักเรียนมีวุฒิภาวะเหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะการที่นักเรียนใช้ภาษาแม่ของคนได้อย่างดีแล้ว จะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนรู้และเข้าใจภาษาต่างประเทศได้ดี (มาลินี จันทวิมล และคณะ 2525 : 89) และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้

ในการศึกษาพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียน ฟลอนเคอร์ส (Flanders) ได้สร้างเครื่องมือสำหรับวิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาในชั้นเรียน เรียกว่า Interaction Analysis โดยถือเอาพฤติกรรมทางวาจาของครูเป็นหลัก และเพิ่มพฤติกรรมส่วนที่เป็นของนักเรียนไปด้วย จึงกลายเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ในชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วย การพูดของครู เช่น การถามคำถาม การออกคำสั่ง การว่ากล่าวตักเตือน การบรรยาย การอธิบาย การตอบคำถามของนักเรียน เป็นต้น และการพูดของนักเรียน เช่น การถามคำถามครู การสนทนาโต้ตอบ การตอบคำถาม การพูดแสดงความคิดเห็นริเริ่ม เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้คำนึงถึงความเจียมหรือช่วงของความสับสน ซึ่งเป็นการหยุดชั่วขณะหนึ่ง และเช็คพฤติกรรมแต่ละรายพฤติกรรมโดยถือเอาเวลาเป็นเครื่องกำหนดทุก ๆ 3 วินาที ส่วนเครื่องมือของ โคนาลด์ เอ็ม เมคเลย์ และ ฮาโรลด์ อี มิทเชล ที่เรียก OSCAR II นั้น ได้ผสมผสานและปรับปรุงเครื่องมือของ Withall และของ Cornell โดยมุ่งเน้นสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรม การแสดงออก และเช็ค (Check) ข้อความละ 1 ครั้ง ในระยะเวลา 5 นาที (วิจิตร ศรีสอาน 2514 : 47 - 81) ผู้วิจัยเห็นว่า เครื่องมือทั้งสองของ Flanders และ OSCAR II สามารถใช้สังเกตพฤติกรรมทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนได้ครอบคลุมทุกด้าน และมีผู้นิยมใช้อย่างแพร่หลาย จึงนำมาเป็นพื้นฐานในการสร้างเครื่องมือสังเกตพฤติกรรมทางวาทะของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยต่อไป

จากสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปัจจุบันต่างก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมการสอนของครูเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรภาษาอังกฤษที่เน้นการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ดังนั้นพฤติกรรมทางวาทะของครูผู้สอนกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงมีส่วนที่จะส่งผลให้การเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นวิชาใหม่สำหรับผู้เรียน ต้องอาศัยการฝึกฝนท่องจำทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน หากผู้เรียนขาดการฝึกหัด ขาดความตั้งใจ ก็จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องนี้มาก จะเห็นได้จากการที่โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งมีทั้งสิ้น 148 โรงเรียน ได้เลือกสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษวิชาภาษาอังกฤษถึง 145 โรงเรียน และจากการประเมินคุณภาพระดับโรงเรียนเป็นรายกลุ่มประสบการณ์ ปีการศึกษา 2528 ที่ผ่านมาของหน่วยศึกษานิเทศก์ จังหวัดสมุทรปราการ ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ยังไม่เป็นที่พอใจเท่าที่ควร เพราะพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มประสบการณ์พิเศษอยู่ในระดับปานกลาง (รายงานการประเมินคุณภาพระดับจังหวัด ปี พ.ศ. 2528 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ จังหวัดสมุทรปราการ หน้า 91 - 124) ทางหน่วยศึกษานิเทศก์ของจังหวัดสมุทรปราการ จึงพยายามอย่างยิ่งที่จะยกระดับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจมากกว่าที่แล้มา เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการเร่งรัดพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ต้องการให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปใช้สื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ตามควรแก่โอกาส

จากปัญหาและสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังเป็นปัญหา และประสบกับความล้มเหลวสาเหตุเหล่านี้ตัวครูอาจเป็นปัจจัยหนึ่ง พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนก็อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ว่าเป็นไปในลักษณะที่จะเอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร ครูใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากน้อยเพียงไร รูปแบบของพฤติกรรมทางวาจาจะออกมาในรูปแบบใด นักเรียน

พูดภาษาอังกฤษเป็นสัดส่วนมากนักน้อยเพียงไร พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียนจะเป็นในรูปแบบใด ทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ครูกับนักเรียนให้สอดคล้องกับวิธีสอน หลักสูตร คู่มือครู ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมาย ตลอดจนเป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียนอันจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพตรงตามเป้าหมายของการศึกษาอย่างแท้จริงต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูและนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2529 ประกอบด้วยครูจำนวน 25 คน และนักเรียนที่เรียนตามห้องเรียนที่ทำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 25 ห้อง

2. ในการสังเกตพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจะสังเกตในช่วงที่ทุกโรงเรียนที่สุ่มได้กำลังทำการเรียนการสอนเนื้อหาตามหลักสูตรในหนังสือ English Is Fun ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 Book II จากบทเรียนที่ 28 ถึง บทเรียนที่ 30 (English Is Fun Book II 2525 : 131 - 191)

ช่อกทดลองเป็องคน

1. พฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นการแสดงออกอย่างจริงจัง
2. ครูได้ดำเนินการสอนตามแนวทางที่ได้เสนอแนะไว้ในคู่มือ English Is Fun Book II กัวยเนื้อหาเดียวกันในช่วงเวลาที่ทำการสังเกต

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมทางวาจาของครู (Teacher Verbal Behavior) หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของครู ในลักษณะที่เป็นภาษาพูด เพื่อสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียน ในขณะที่มีการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย

พฤติกรรมทางวาจาของนักเรียน (Student Verbal Behavior) หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของนักเรียน ในลักษณะที่เป็นภาษาพูดเพื่อสื่อความหมาย ในขณะที่เรียนในชั้นเรียน ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ครู หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ประจำปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ
2. เป็นแนวทางนำไปสู่การเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางสำหรับการผลิตครูที่มีทักษะความชำนาญในการสอนภาษาอังกฤษ และการอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
4. เป็นข้อมูลสำหรับครูประถมศึกษาในการวางแผนพัฒนา และจัดประสบการณ์ที่มีคุณค่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนในระดับประถมศึกษา
5. ได้เครื่องมือ สำหรับสังเกตพฤติกรรมทางวาจาของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา